

**Adami Tanneri E Societate Iesv, S. Theologiæ D. Et In
Academia Ingolstad. Professoris, Theologiæ Scholasticæ
Tomus ...**

Cum triplici Indice

De Fide, Spe, Charitate, Iustitia, Religione, caeterisq[ue] virtutibus [et]
vitijs: ac varijs hominum statibus. Secvndæ Secvndæ S. Thomæ
Aqvinatis Respondens

Tanner, Adam

Ingolstadii, 1627

III. Quænam generatim sit obligatio voti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72877](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72877)

Ita cum distinctione docet Valentia cit. pun. 6. post Rosellam V. *Votum* 2. n. 13. contra Paludanum d. 38. q. 4. a. 2. absolute affirmantem, vota irritata postea reuiviscere: item contra Caietanum & Aragonium art. 8. Angelum V. *Votum* 3. n. 13. Syluestrum V. *Votum* 4. n. 2. Nauarrum man. cap. 12. n. 66. Lopez c. 48. & Grassium cap. 29. n. 5. qui absolute & indistincte negant, vota irritata reuiviscere: quæ sententia probabilis, & tuta est.

Sed nostræ sententiæ ratio est; quia votum subditi priori modo, etiam secundum se, & quoad ipsum actum & voluntatem vouentis, dependebat à superiore; votum autem subditi posteriori modo, solum quoad materiam voti, & rem promissam; quæ proinde ubi superioris potestati definit esse subiecta, idonea fit voti materia, si modo ad eam vouentis intentio extendebatur.

27 Quod tamen intelligendum est, si votum à subdito quoad rem promissam, fuerit licitum, & sub tacita scilicet, vel expressa conditione illa editum, si superior consenserit, vel non impediuerit; neque adeo ipso facto prorsus nullum & irritum fuerit. Tale enim votum nunquam conualescit, vt aperte habetur in cit. cap. *Quidam*, & cap. *Placeat*, ubi professio à coniuge, sine alterius consensu illicitè edita, prorsus irrita declaratur; ita vt sic professus, nec mortua quidem coniuge, teneatur Religionem ingredi: obligatur tamen ad non exigendum sui gratia debitum, & ad seruandam castitatem post mortem coniugis; quia vouens quoad hanc rem erat sui iuris, nec præiudicabat alteri, vt superius dictum.

28 Vnde colligitur, filium puberem, si voueat eleemosynam, factum sui iuris teneri ad eam faciendam; etiam si parens id votum semel irritauerit: nisi eleemosynam statim, & in eo ipso statu subiectionis faciendam vouerit; tunc enim quia tota materia voti in solidum est parentis potestati subiecta, censendum est votum semel irritatum, nunquam conualescere; quo sensu imprimis locuti videntur authores superius citati numero 26.

29 Et quamuis complures, speciatim Antoninus part. 2. tit. 11. cap. 2. §. 6. Syluester V. *Votum* 2. num. 6. Bartholomæus Medina lib. 1. Instit. cap. 14. §. 7. alijque tradant, à parentibus irritari solum posse vota filiorum, qui annum 25. non transcendunt; rectius tamen Viualdus in Candelab. n. 92. & Sanchez lib. 6. de matrim. d. 93. n. 10. id extendunt ad vniuersum tempus, quo filij sub potestate parentum viuunt; ob rationis paritatem.

30 Neque vero potest parens votum nuncupatum à pubere filio irritare, postquam hic eius potestate egressus fuit: an vero possit irritare filij iam emancipati votum non solenne, ab impubere editum, controuertitur. Affirmant Caietanus hic quæst. 89. art. 5. Gregorius de Valentia pun. 6. Nauarrus man. cap. 12. num. 71. Lopez 48. Azor cap. 17. quæst. 7. Neque ant probabilis Sotus lib. 7. quæst. 3. art. 2. Aragonius quæst. 88. art. 9. Angles flor. art. 7. diff. 12. Quia tunc Parens nullam amplius in eum potestatem habet; quauis antea habuerit.

31 Quod vero attinet ad eos, qui plenum usum ra-

tionis non habent, vt sunt ebrij, amentes, pueri &c. notandum est, eos, qualescunque sint, si aut nullum, aut non plenum rationis usum habent, ita vt mortaliter peccare possint, valide non posse vouere: pueri impuberes, si doli capaces sint, possunt quidem, vt ex dictis patet, quantum in se est, vouere; sed eorum votum quodlibet, ante pubertatem editum, potest irritari à parentibus, etiam post adeptam pubertatem, vt de iisdem & de votis Religiosorum superius dictum.

At verò post pubertatis annos edita non possunt irritari, si aut personalia sint, vt est votum orationis, &c. aut ita mixta, vt per se primo sint personalia, vt est votum propinquæ peregrinationis, vt docent Nauarrus num. 68. & 70. & Valentia loc. cit. & colligitur ex dictis.

Votum porro solenne in Religione pueri olim facere non poterant, ante decimum quartum annum, puellæ ante duodecimum, ex cap. *Non solum*, de voto & voti redempt. in 6. Iam verò iure nouo, neutri, ante annum decimum sextum, perfectè completum: si fecerint, nullam penitus ea vota obligationem inducunt, ex Concilio Tridentino sess. 25. cap. 15. de Regular. Si verò puer, doli capax, ante eam ætatem, sacro ordine initietur, tenebitur voto solenni continentiæ ordini annexo; quia quoad hoc nihil in Concilio Tridentino innouatum est.

33 Ex quibus colligitur, votum simpliciter & absolute validum esse, quatuor his conditionibus concurrentibus. Prima ex parte ipsius voti vt sit verum votum; habens tres illas requisitas conditiones, de quibus supra dub. 1. Secunda ex parte promittentis, vt sit factum ab eo, qui vouere poterat. Tertia ex parte materiæ, vt sit de re licita & conuenienti; esto alioqui votum ex parte circumstantiarum sit illicitum, nempe factum ob vanam gloriã, aut minus consulto editum, vt dictum cit. dub. 1. Quarta ex parte consequentium circumstantiarum, vt quis non sit aliunde iaru liberatus ab obligatione voti, vt partim ex dictis constat, partim dicetur dub. 5. & 6.

Harum conditione aliqua deficiente, etiam si quis postea votum ratificet, falso putans, se voto teneri, alias non confirmaturus, non ideo voto teneatur, vt rectè & ex communi docent Syluester V. *matrimonium* 4. n. 10. Caietanus 2. 2. q. 189. a. 5. Nauarrus cap. 12. n. 7. & Sa V. *Votum*.

DVBIVM III.

Quenam generatim sit obligatio voti.

S. Thomas 2. 2. q. 88. a. 3. & 4.

34 Circa obligationem voti duo generatim certant. Primum; votum, si validum sit, obligare sub peccato, & quidem mortali, ex suo genere, vt cum Sancto Thoma quæstione 88. articulo 3. docent omnes, iuxta illud Deuteron. 23. v. 21. *Cum votum voueris Domino Deo tuo, non tardabis reddere: quia requirit illud Dominus Deus tuus; et si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.*

Et Ecceles. 5. v. 3. *Si quid vouisti Deo, ne moreris red-
dere. D. s. plicet enim ei infidelis & stulta promissio: sed
quodcumq; uoueris redde. Multoq; melius est non uouere,
quam post uotum promissa non reddere.*

35 Nec obstat, quod uolatio simplicis promissionis homini facta per se non est peccatum mortale; quia ut indicat S. Thomas a. 3. ad 1. homo eodem genere uinculi multo strictius obligatur Deo, quã homini, Deo enim, inquit, maxime obligamur: & ita uotum ei factum est maxime obligatorium. Accedit quod promissio Deo facta, non est nuda & simplex promissio, sed quasi stipulatio quãdam, promitto ut facias, aut uicissim promittas: quæ etiam promissio inter homines grauem obligationem inducit.

36 Est autem idem peccati genus, nolle exequi uotum, & pœnitere de executione uoti; at de ipso uoto edito pœnitere, per se quidem, & uniuersum non est peccatum, ut cum alijs recte docet Valentia quæst. 6. punct. 3. Sed per accidens, ratione periculi grauis uolandi uotum, potest aliquando etiam esse mortale; ueniale autem est, ratione tepiditatis communiter adiunctæ; de quo plura in materia de charitate q. 6. dub. 1. de aecidia.

Sed & uotum factum, ut aliquid à Deo impetres, obligat, etiam si non impetres; nisi sub conditione uouisses, nempe, si impetraueris, ut ex communi recte docent Maior, dist. 38. quæst. 1. Nauarrus cap. 12. n. 43. & Sa V. uotum.

37 Secundo certum est, uoti uolationem posse esse ueniale peccatum, non solum ratione indeliberationis, seu naturalis, & inuoluntariæ obliuionis, uel inaduertentiæ; sed etiam ob paruitatem materiæ, ut habet communis Doctorum sententia; idque etiam si paruam quippiam sit integræ & totalis materiæ uoti, ut contra Caietanum, quæst. 89. art. 7. & Toletum lib. 4. Instit. cap. 17. recte tradunt Sotus lib. 7. de Iustit. quæst. 2. art. 1. Nauarrus Manual. cap. 12. num. 40. Valentia q. 6. punct. 4. Angles in flor. quæst. de uoto art. 2. diffic. 1. Azor tom. 1. lib. 5. cap. 28. Ut si quis semel omittat Pater & Aue ex uoto promissum.

38 Quanquam probabilis uideatur, non ideo à mortali excusari eum, qui uouens, se quotidie recitaturum Pater & Aue, nunquam recitat per annum. Est enim hæc uia quãdam unius uoti materia, eaque grandis, ut recte docuit Valentia loco cit. licet eam culpam solum ueniale esse, tradant Sotus lib. 7. quæst. 2. art. 1. Aragonius quæst. 88. art. 3. & Angles art. 2. diffic. 2. quæ sententia non est improbabilis.

Aliud esset, si quis plura uota rerum eiusmodi paruorum uolaret: nunquam enim uideatur id futurum mortale, licet omnia illa simul sumpta magnam quantitatem facerent: quia nunquã ideo uolatur grauis promissio. In particulari uero æstimatio grauis materiæ à prudentis arbitratu pendet: nec immerito Sanchez lib. 1. de matrimon. disput. 5. num. 25. unam coronam, B. Virginis pro graui materia habet, licet aliqui laxius arbitrentur.

39 Tertio certum est, obligationem uoti plurimum pendere ab intentione uouentis, ut cum S. Thoma quæst. 88. art. 3. ad 2. & 3. docent omnes, quia actio agentis non operatur, ultra intentio-

nem illius, inquit Nauarrus; & cum tota obligatio uoti ex libera uouentis uoluntate ortum habeat, necesse est, etiam quantitatem obligandi, saltem ex parte obiecti, seu materiæ, à uouentis intentione pendere.

Itaque à uoto liberat grauis admodum deceptio: ut si quis uoueat peregrinationem ad terram sanctam, persuasus, eam non longe distare, ut tradunt Lopez cap. 50. Sa V. uotum, Sanchez lib. 1. de matrim. d. 64. n. 4. Ita etiam si quis post uotum peregrinationis Lauretanæ, magnã rei familiaris iacturam inopiamque adierit, quam si præsciuisset, in uotum nunquam consensisset, ad id explendum non tenebitur.

Eadem ratione, qui singulis diebus Sabbati uouit ieiunium, si prudenter credat, ita se affectum fuisse, ut si in mentem uenisset, nonnunquam festa celebriora in sabbatum incidere, ea excepisset, non tenebitur in ijs festis ieiunare, quamuis inter uouendum de ijs expresse nihil cogitauerit.

Similiter an uirginitatem uouens, eã amissa, teneatur ad seruandam castitatem (quod absolute quidem asserit Sanctus Thomas cit. art. 3. ad 2. nimirum quia ea communiter solet esse uouentis intentio) itemque an uouens certam eleemosynam, si denuo temere iuret, obliget solum pro prima uice, an quoties iurat, itidem ex actuali, aut uirtuali uoluntate ac intentione uouentis diiudicandum est.

Alias communiter si quis uouit, se aliquid facturum, si forte peccauerit, intelligitur id de prima duntaxat uice, nisi expresse intenderit se obligare ad id faciendum toties, quoties peccauerit, ut docet Sa V. uotum.

Denique is, qui uouit monasterij ingressum, si intentio eius fuit, se obligare ad religionis ingressum principaliter, & ex consequenti elegit hanc religionem, uel hunc locum, quasi magis sibi congruentem, tenetur, si non potest ibi recipi, aliam religionem intrare. Si autem principaliter intendit se obligare ad hanc religionem, uel ad hunc locum, propter specialem complacentiam huius religionis, uel loci, non tenetur alibi religionem intrare, si eum illi recipere nolunt, ut ait S. Thomas art. 3. ad 2.

Neque tamen est in potestate uouentis, ut se pro libito obliget, sub mortali, uel ueniali: obligat enim uotum, pro quantitate materiæ, ut ex ueriori sententia, etiam de legibus suo loco dictum tomo 2. disp. 5. q. 6. dub. 5. quicquid nonnulli in contrariũ dixerint. Hinc uolatio uoti de uitando aliquo peccato ueniali, aut de obseruanda lege obligante sub ueniali, est peccatum solum ueniale, ut recte Sotus l. 7. quæstione 2. articulo 1. & Sa V. uotum.

Cæterum uolatio uoti, per se loquendo, non est nisi unicum specie peccatum; quamuis per accidens possint esse plura, si res uoto promissa, fuit etiam ante ex alterius uirtutis obligatione præcepta, ut ex communi recte docet Valentia punct. 4. & in simili suo loco de legibus dictum quæst. 6. dub. 5. quicquid in contrarium dixerint Henriquez lib. 5. cap. 21. §. 5. & Sanchez lib. 1. de matrimon. d. 5. num. 21. & d. 9. num. 6.

Hæc vero cum generatim certa sint, vt dictum; Dubium est primò an quis aliquando teneatur ad votum, quod ipse non fecit. Respondeo sequentibus pronuntiatis. I. Filij, quamdiu hæredes non sunt, non tenentur votis Parentum, nisi ipsi sponte se se obligent. Ita communis.

45 II. Vota personalia & mixta, quæ primario personalia sunt v. g. de peregrinando, ad hæredes non transeunt: vota autem realia (quæ rem concernunt) transeunt ad hæredes, vt alia onera realia. Ita ex communi Paludanus d. 38. q. 3. a. 3. Lopez cap. 45. Angles art. 2. diff. 13. Neque, tamen, ideo hæres mortui parentis, vel testatoris vota negligens, religionem violat, sed iustitiam, seu fidelitatem, vt recte docent Azor. cap. 15. quæst. 15. & Suarez tom. 3. d. 88. sect. 5.

46 III. Quando ciues communi consensu vouerunt, quotannis certum diem festum, posteri quidem eorum voti vinculo proprie non tenentur: attamen fieri potest, vt ad idem festum celebrandum teneatur ratione pacti, statuti, aut legitimæ consuetudinis; quia votum est personale vinculum ipsius vouentis; quod per se ad alios non pertinet.

47 IV. Quod attinet ad eum, qui ingreditur religionem, omnia eius vota personalia professione extinguuntur; realia vero debita etsi transeunt in monasterium, iuxta vires acceptæ hereditatis; excipienda tamen videntur votiu debita; quia hæc per religionem itidem extinguuntur, vt recte docet Sa V. *Votum*; licet aliqui negent. Nouitius autem excusatur ab executione voti personalis, nõ auté realis.

48 Dubium est secundò, de circumstatijs in executione voti obseruandis, quantitate scilicet, qualitate, tempore, & loco. Respondeo primò, si vouens ipsemet, determinauit aliquas conuenientes circumstantias, tum vouens eas in executione seruare debet. Patet secundò omnes; quia voti obligatio ex parte materiæ pender ex voluntate vouentis.

49 Respondetur secundò, si nullas determinauit, tunc quoad locum, qualitatem, & quantitatem rei, sufficet quiuis locus, & qualitas, & quantitas, quæ factis sit, ad hoc, vt prudentum iudicio, quis vere censeatur opus promissum exequi, faciendo opus in tali loco, & cum tali quantitate, vel qualitate, spectata etiam ipsius personæ circumstantia, & intentione saltem virtuali. Ita ex communi docet Valentia quæst. 6. punct. 4. post Maiorem d. 3. quæst. 3. Itaque qui absolute vouit dare eleemosynam, satisfaciet dando quancunque veram eleemosynam: qui vouit frumentum, si det qualecunque frumentum, modo bonum sit: qui vouit generatim ingressum religionis, satisfaciet, si ingrediatur qualemcunque religionem, modo non sit penitus collapsa.

50 Respondetur tertio, quantum ad tempus, debere vouentem (nisi alia fuerit eius intentio) primo quoque tempore, quo prudentum iudicio, sine suo notabili incommodo, videatur posse, votum exequi, vt cum S. Thoma a. 3. ad 3. docent Syluester v. *Votum* 2. n. 3. Valentia, & alij locis citatis, & patet cit. Deuter. 23. v. 21. & Eccles. 5. v. 5. *Si quid vouisti Deo, ne moreris reddere.* Non tamen in mora est, qui expectat maiorem oportunitatem breui futuram, vt recte Syluester loco cit.

Quod si quis vouit singulis diebus dare pauperi eleemosynam, si hodie non det, debet cras illud addere; non item, si omittat orationem dominicam, quam in singulos dies recitandam vouerat, vt bene docent Sotus lib. 7. de Iust. q. 2. art. 1. Aragonius q. 88. a. 3. Angles flor. a. 2. diff. 2. Sa V. *Votum*. Ratio est; quia hæc videtur communis vouentium intentio; quæ si alia esset, eidem standum erit, vt in tertio certo dictum.

Atque ad hunc modum etiam S. Thomas art. 3. ad 3. quantum ad circumstantiam temporis, ad intentionem vouentis recurrit: *Obligatio voti ex propria voluntate & intentione causatur. Et ideo si in intentione & voluntate vouentis est, obligare se ad statim soluendum, tenetur statim soluere. Si autem ad certum tempus vel sub certa conditione, non statim tenetur soluere. Sed nec debet tardare, ultra quam intendit se obligare, &c.* Plura de obligatione voti, in certis materijs, alibi suis locis, præsertim de matrimonio docemus, & dicentur etiam nonnulla inferius dub. 5.

DUBIVM IV.

Quotuplex sit votum: speciatim in quo consistat votum solenne, & qua ratione à voto simplici differat.

S. Thom. 2. 2. q. 88. a. 7.

51 **V**otum varijs modis diuidi potest. 1. ex parte vouentis in *expressum*, de quo ferè loquimur; & *implicitum*, quod in aliquo actu vouentis implicitè continetur, vti Castitatis votum in susceptione maiorum ordinum, &c. ex communi. 2. ex parte temporis, pro quo obligat, in *temporale* & *perpetuum*. 3. ex parte modi, quo editur, in *privatum* & *publicum*.

Quarto ex parte materiæ, in *reale*, *personale*, & *mixtum*. Reale directè rem ipsam concernit, non personam; vt eleemosynam, quam licet vouenti etiam per alium facere. Personale ipsam personæ vouentis executionem postulat, vt votum ieiunij, orationis &c. mixtum tam personæ functionem, quam rei impensam postulat, vt sit in voto peregrinationis.

Quinto ex parte eiusdem materiæ, siue ex parte propositi ipsius vouentis, in *absolutum* & *conditionatum*; quod non obligat nisi impleta conditione, vt in sponsalibus, & alijs promissis conditionatis accidit, de quibus plura suo loco de matrimonio.

52 Sextò verò votum præcipuè diuiditur in votum *simplex* & *solemne*; vbi præcipuè controuertitur, in quo proprie differat votum solenne à simplici; seu in quo consistat *solemnitas* voti. Et potest quidem votum solenne, secundum etymon vocis, dici omne votum, cui solennis quidam ritus, modus, seu formula adhibita est, adeoque etiam votum publicum, quod solemnni tempore, ac hominum concursu celebratum sit; quo modo Basiliius in regulis fufius disputatis, nomen hoc usurpassè videtur apud Vasquez 3. part. tom. 2. disp. 165. n. 98.

Sed